

Noget tyder på, at nogle af verdens bedste universiteter – Rektorkollegiet selv peger på Harvard i Boston, Berkeley i Californien, Oxford og Cambridge i England som gode eksempler på nogen, der ikke bare er rige og har en stor formue, for det har de helt sikkert – faktisk også styringsmæssigt har nogle frihedsgrader, som vi burde overveje at indføre her hos os.

Kl. 19.20

Vi synes, der er mange diskussioner med hensyn til frihed, og de har også været nævnt en del i dag. Den socialdemokratiske ordfører pegede på hele spørgsmålet om bygningerne og muligheden for at overtage bygningerne, fordi det netop ville være en mulighed for universiteterne for at skaffe sig noget kapital, og det har de brug for. Og vi har fuldstændig samme holdning.

Det var dog helt afgørende at få kigget på det område og se, om man ikke også ad den vej kunne styrke universiteterne økonomisk, ikke mindst når nu vi ved, at pengene betyder rigtig meget, når man skal se på kvaliteten af universiteterne og deres forskning og uddannelser.

Vi synes stadig, de er bundet af en meget detaljeret uddannelsesbekendtgørelse. Vi synes, de burde have større råderum i forhold til optag. På lægestudieområdet ved vi jo bl.a., at Syddansk Universitet har haft mange gode erfaringer med at optage via en personlig samtale. Det har reduceret frafaldet, og i virkeligheden kunne man sige: Hvorfor skulle universiteterne ikke have meget større mulighed for at gå ind og finde de modeller for optag, som faktisk sikrer, at de studerende bliver der, er motiverede og gennemfører på bedste vis? Det er i hvert fald et andet område.

Med hensyn til hvor mange ledelsesstillinger der skal oprettes på universiteterne har vi faktisk også svært ved helt at forstå, hvorfor det ikke er noget, man skulle betro en professionel bestyrelse. Det er vel derfor, vi har sat den i verden.

Hvorfor skal de ikke kunne vælge selv at tegne forsikringer? Det er i hvert fald også et spørgsmål. Og hele området med joint degrees, som Rektorkollegiet også peger på i sit notat, er jo i hvert fald noget, som vi er flere partier der er enige om bør løses op, simpelt hen fordi formålet er at give universiteterne langt bedre muligheder for også at lave fællesuddannelser, der rummer udenlandske elementer, så de danske studerende kan komme til udlandet.

Vi synes, det er helt afgørende vigtigt i den her diskussion, at vi som politikere tænker over,

hvordan vi styrer det her land. Det gælder kommuner og regioner, og det gælder også statslige institutioner, som universiteterne jo er.

Vi synes, at man meget mere skal over i retning af målstyring og meget mindre i retning af regulering, når det gælder metoder, løsninger og proces. Og der er et af de gode eksempler jo det her aftagerpanel, som nu bliver indføjet i den nye universitetslov. Det er faktisk et udmærket forslag. Jeg tror, aftagerpaneler er en meget god model. Det er jo bare en måde at løse – hvad skal man sige – dialogen med det omgivende samfund på, og der er aftagerpanel *en* model. Der kunne være andre, og hvorfor ikke overlade det til universiteterne at eksperimentere og finde frem til optimale modeller, udvikle området hele tiden?

Vi synes, vi lovgiver for meget i detaljer, når vi f.eks. går ind og bestemmer meget detaljeret, hvordan de nye sektorforskningsinstitutioner skal indlejres i universiteterne. Ph.d-skolerne synes vi også er lidt for detailregulerede, men vi tror også, der er nogle store områder, når det gælder detaljen i reguleringen af organisationen.

Det, vi ønsker, er, at vi tænker udviklingskontrakterne helt forfra, fordi en større frihed til universiteterne i virkeligheden er afhængig af, at vi ændrer vores syn på udviklingskontrakterne og laver dem om til et strategisk styringsredskab, hvilket de retteligt burde være.

I dag er udviklingskontrakterne jo hverken fugl eller fisk. Ministeriet siger jo, at universiteterne selv bestemmer deres kontrakter, og det er der noget der taler for at de gør, for de er i hvert fald meget forskellige, når man kigger på dem. Nogle er alenlange og meget detaljerede, og andre er mere summariske. Alligevel, når man spørger universiteterne, så er deres oplevelse også, at ministeriet bestemt ikke er bleg for at blande sig og har meninger om, hvad der skal stå i udviklingskontrakterne.

Og alt sammen ender jo i et mærkeligt mudret forløb med et mudret ansvar, og det rejser gensidige beskyldninger om, hvem der har ansvar for hvad. Og vi synes i stedet for, at man skal gøre helt op med udviklingskontrakterne i den form, de har i dag.

Udviklingskontrakterne er forudsætningen for mere frihed, udviklingskontrakterne bør fremover være et politisk strategisk styringsredskab med de få overordnede mål, vi som politikere har en helt legitim interesse i at stille op. Vi skal selvfølgelig ville noget med vores universiteter. Det handler om kvalitet i forskning, under-